

ארכביים שנה ושנה לא שמעתי את המלה שרשוחה שבה מכנים אצטלו אשה זולה. גסה. המונית. צלל המלה וניגון דיבורה הערבי של זו נשמעו לי נקיים מאבק אמריקה ומענת ברוקלין. סקרנות גדולה הלבנה והשתוללה על הרחוקי, עד שבא סיפורה של האשה ויאלם את ההשערה הפרועה שעלתה בראשי.

- "שלושם הגענו מחלב, בעלי ואני. אותו הכנסתי לבית החולים מייד בבואנו. אמרתי לרופאים, אולי אחרי החתונה? אמרו לי, לא כי תיפק ומייד. מה לעשות..."

- אלהים יתן לו רפואה שלימה.

- "אמן. לראות אותך כאן - לא העליתי על דעתי. אף לא בחלום. אבל תראני שני וקינה. ממך הרי לא אוכל להסתיר את גילי. אבל וקינה שאני. נשים בגילי כאן נראות כבנות. את בנותי לא הכרת. מוכן שלא. נולדו אחרי שהלכנום לירושלים. שלוש בנות - כל אחת אבן-חן; אבן קרה קברה בבור

תחתית; מותי אבא (מי יתן מותי תחתיתין)."
הציג את מחסרה רקומה וספגה דמעתייה ששטפו וירדו עתה בלי מעצורים.

- "הן משמשות בנות ערובה, עד שנחזרו. קיבלו אישור לטיפול רפואי, בתנאי שמגליש סכום כסף גדול וגשאייר בנתינת כבנות ערובה. אם לא נשוב הן אבודות." ואחר הפסקה קלה. "כאלו שאינן אבודות, גם אם שוב נשוב." ראינו שנשתלע עליה צערה. נתתי לה זרוע והוצאתי אותה מן האולם הצהול. בחדר המתנה מצועצע, הרחק מן התומר-רת שהסמיכה עתה רוק אל הזרה, מצאנו לע ספה וכורסה צמודות זו אל זו.

נלחץ ומנמק. והן שומעות וממלאות פיהן מים. ואני משתק וממלא פי דברי מתקין.

ממרחק של זמן נרמה לי כיום שהרבר נמשך שנים. אפשר זו האמת. אפשר חורשים היו אלה שנתארכו בוברנו לשנים. מי יודע? יכולתי לשאל אותן, את הנשים שהשתתפו במשחק. אלא מאי. רבות מן היום ביעלם האמת, ואלי שהאיריכו ימים ופוררת על פני המש יבשות, ואפילו אלה שעלו לארץ קשר עימון נחלקו עד שאיני יודע קמוימן. שלא לדבר על שמן; אשה - שמה משתנה, לא-יכל-שכן בארץ-ישראל.

ועד איני זוכר, כיצד נתגלה הסוד שאני עורך מיון הירדג בפנקסי הקטן. האם היתה זו אמא שראתה וסיפדה, כפי שאמרתו מספרות בהנאה מעללים של בניהן; או שמא אחותי היתה זו שקינאה וגלתה; או - גם זו קרה - פשוט יד המקרה. השפעה גדולה היתה למשחק ילדות זה עלי, ומי אני שאביעה. השפעה גדולה ממנה היתה למשחק על המשתד פות בו שלא מוצגן. קשה להיות יפה. וקשה הרבה יותר להיות פחות יפה. ממנה.

מעניין שאף אחת לא העזה לשאול "מי שמך?". מי פתיה ותסרב לעמוד למשפט לפני עיני התמימות של ילד. עד כמה שזכור לי, עיני לא היו תמימות כל עיקר. הן שקלו את הנשים במאזני גבר. לא אבר אחר; בעיר סמך ידו בהסתר על שיפוט, מי בקריצה ומי בטפיחה על שכם. ואני הקטן, בחליפת מלחים כחולה והדורה, הגישתי את עצמי שופט לכל דבר.

מיד שנים עברו, ונקלעתי לחתונה חלביה בברוקלין. כולם שם הכירו את כולם ואני נכנסתי כור. מבטי שאלה נתקלו במבטי תמיהה עד שענו מארחי ואמרו "מבטי-מינה", כלומר במשולל הוא. ונתחייבו הפנים לקראתי. כיוון שלא נראתה טבעת על אצבעי, החלו כמה חריפות מתחבלות היכן וישיבוני ויזכו במצוות. ראיתי ברק שדכנת בעיניה של אחת שנודרה ורמוזתי כמה חבל שאשתי ובני ונבדי אינם עמי בשמחה שכזאת. שכחה זו לטור את פיה. ענו מארחי ואמרו "הוא לא מן אל קבוס". עכשיו היה הכול מוכן. עבר שמי משולחן לשולחן בלחזשה ולעיטה.

כשהגיע השם לא אותו שולחן, קמה אשה אחת כאילו עקרה הכישה. נפעמת והרשיטה אלי את זרועותיה. אמרה לי את שמה. לא זכרתי. ניסיתי לטשטש שכחוני. קרצה ואמרה: הייתי ברשימה שלך, לך קאטריינס, כלומר הרביעית ברשימה. נעצתי בה אחר המבטים שנתמרו עימי מאז ונתגלה לעיני יופי הדיוי. כבדי. הרבה אפור כישה עתה על חגלי העיניים העוממות. קוויים של סבל רב ירדו מאצל תנכי האף אל קצות השפתיים ומשם נסתעפו אל סנטר נפול.

והרי שפר עליהם חלקם בברוקלין זו - עלתה בי תמיהה אילמות.

- "אני עדיין כועסת עליך" - אמרה, מפנה מקום לכיסא שהובא בשבילי - "על מקום ראשון ושני לא היו עוררין. אבל לי היה מניע המוקד השלישי. לולו יופיה וזו היה. שנים מעטות אחרי שעובתם את העיר נתגלה לעין כל שהיא סתם שרשוחה."